

РЕШЕНИЕ

№ 402

гр. Дупница, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУПНИЦА, V-ТИ СЪСТАВ НО, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Страхил Н. Гошев

при участието на секретаря Румяна М. Агонцева
като разгледа докладваното от Страхил Н. Гошев Административно наказателно дело № 20231510200968 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на лицето **Г. И. П.**, от гр.Б., с ЕГН *****, срещу Заповед за задържане на лице № 348зз192/13.08.2023 г., издадена от Н. С. – младши автоконтролър в група за „ПК“, РУ-Дупница.

В жалбата се иска отмяна на издадената заповед като се сочи, че същата е издадена при нарушаване на административно-производствените правила, тъй като в нея не се съдържа посочване на фактическите и правни основания за задържането. Сочи се още, че не са били налице основания за задържане на лицето. Искане се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от редовно упълномощен процесуален представител – адв. К., която поддържа аргументите, изложени в жалбата и излага допълнителни такива. В последното съдебно заседание в молба до съда взема становище по доказателствата и по същество за отмяна на заповедта, като незаконосъобразна и претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът полицейски орган, редовно уведомен за датата на съдебното заседание, не се явява лично. Представлява се от упълномощен процесуален представител – юрисконсулт Л., който с депозирани молби по делото оспорва жалбата, взема становище по доказателствата и pledира да се потвърди издадената заповед. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа страна:

На 13.08.2023 г., около 15:30 часа, в гр.Б. на кръстовището между улиците „Г. Сава Раковски“ и „Васил Дмиревски“ възникнало тежко ПТП с пострадали лица между водачите на два леки автомобили – С. С. и Л. Д. На място, за да укажат помощ на пострадалите се отзовали св. Спаска П.а и жалбоподателя Г. П., който е нейн син и приятел на водача С. С., както и други граждани намиращи се наоколо. На място пристигнал патрул на група за „ПК“ при РУ-Дупница съставен от полицейските служители – св. З. и полицейския орган Н. С., които след като не успели да отворят вратата на автомобила управляван от водача С. С. изразили мнение, че същият следва да бъде разрязан, за да бъде отворен, на което водачът и намиращия се наблизо жалбоподател категорично се противопоставил, като товорил задната врата на автомобила. При спора между полицейските служители и жалбоподателя последния отправил към тях и другия водач участник в ПТП неприлични реплики и закани, като се държал грубо, тъй като бил изнервен от случилото се. Не изпълнил разпореждането на полицейския служител Н. С. да се отдръпне и да преустанови отправянето на неприлични реплики и закани, при което последния го задържал, по реда на чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР, на капака на патрулния автомобил, като използвал и помощни средства – белезници. За задържането му полицейският орган Н. С. – младши автоконтрольор в група за „ПК“, РУ-Дупница издал в 16:20 часа и връчил на жалбоподателя срещу подпис Заповед за задържане на лице № 34833192/13.08.2023 г., ведно с декларация относно правата на задържаното лице, като му бил извършен преди това и личен обиск в 15:40 часа.

По-късно същия ден, в 19:35 часа, жалбоподателят бил освободен.

От правна страна съдът намира следното:

Предмет на това производство е законосъобразността на издадената заповед, като производството се разглежда по правилата на АПК за оспорване на индивидуални административни актове, по реда на чл. 145 и следващите от посочения закон.

За да е законосъобразна една заповед за задържане на лице, същата следва да е издадена от лице с установена от закона компетентност, в определената за това форма, при спазване на правилата на административното производство, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

В ЗМВР е предвидена възможност за осъществяване на арест от страна полицейските органи по отношение на лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Този арест може да продължи най-много 24 часа, съгласно нормата на чл. 73 от същия закон.

От нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР се извежда и законоустановената форма на заповедта, с която лице може да бъде задържано по реда на този закон – тя е задължително писмена и задължително следва да съдържа реквизитите, посочени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР.

Практиката на ВАС, както и на ЕСПЧ, е константна по отношение на въпроса, че от текста на заповедта за задържане трябва да се установява недвусмислено, ясно и конкретно какво е основанието, като съвкупност от фактически обстоятелства и правна квалификация, заради което лицето е задържано.

1. Относно компетентността на издателя на заповедта.

Съдебният състав приема, че по делото се доказва, че заповедта е издадена от лице с необходимата компетентност по закон, доколкото по делото са представени множество писмени доказателства за компетентността на съставителя на заповедта.

2. По въпроса относно основанията за задържане и има ли в заповедта посочени данни за извършено престъпление.

Следващата предпоставка, която съдът следва да провери при осъществяване на контрола за законосъобразност на оспорената заповед е дали по делото са налице данни за извършено престъпление от жалбоподателя и по-конкретно дали такива основания за задържането му са посочени в текста на самата заповед.

При задържане, поради данни за извършено престъпление или някакво противообществено и опасно поведение, в заповедта за задържане изрично следва да бъде записано престъплението, за което се твърди, че има данни да е извършено от задържаното лице и да се цитира съответната материалноправна норма от Наказателния кодекс. Алтернативно следва да е описано конкретно установено от полицейския орган противообществено поведение. В заповедта е необходимо да се посочат ясно и фактическите обстоятелства, въз основа на които е достигнато до предположение за авторство на престъплението или за поведението на лицето, като се посочат конкретни **действия, бездействия или реплики** на същия възприети или установени от полицейския орган преди задържането. При липсата на някои от тези съществени елементи ще е налице допуснато нарушение на ЕКЗПЧОС и основание за отмяна на процесната заповед. Виж *Решение № 4928 от 27.04.2020 г. по адм. дело № 18/2020 г. на ВАС и Решението на ЕСПЧ Дидов срещу България.*

Тук следва да се държи сметка за това, че ЕСПЧ е приел в решението си по делото **Дидов срещу България**, че е налице нарушение на чл. 5 § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, тъй като заповедта за задържане не съдържа факти или информация, сочещи за съществуването на обосновано подозрение за извършване на престъпления от страна на жалбоподателя, а само е посочен текст от Наказателния кодекс и липсват посочени конкретни факти или обстоятелства, свързващи жалбоподателя с това престъпление. Европейският съд е приел, че е необходимо да е налице повече от „данни“ за извършено престъпление, което понятие е значително по-широко от понятието „обосновано подозрение“. Ето защо, българските полицейски органи са длъжни да съблюдават практиката на ЕСПЧ и да спазват въведените по посоченото решение минимални стандарти относно текстовото съдържание на издаваните заповеди за задържане на лица.

С оглед на изложеното следва да се отбележи, че от съдържанието на заповедта връчена на жалбоподателя се установява, че изобщо не е посочено като конкретно индивидуализирани факти и обстоятелства основанията за задържането му с оглед установяване поне на пръв поглед авторството на деянието квалифицирано формално като „*Неизпълнение на полицейско разпореждане*“ и посочено като основание за задържане по чл. 72, ал.1, т. 2, вр. с чл. 4 и чл. 64 от ЗМВР.

Ето защо, съдът счита, че в случая арестът е незаконен поради липса на посочване на

основание за задържането и на фактическите обстоятелства, на които се основава то, защото на задържания няма откъде да му стане ясно какви са те, тъй като в заповедта, която му е връчена те не фигурират и не могат да се извличат от други документи и писмени доказателства, които дори не са му били и представени към момента на задържането му. Т.е. с цитирането единствено на „*Неизпълнение на полицейско разпореждане*“ не става изобщо ясно в извършването на какви точно фактически действия или бездействия и срещу кое лице жалбоподателят е обвинен, не става ясно колко и какви са извършените противоправни деяния или деяние, не става ясно срещу кого е извършено това деяние, нито кога, къде и по какъв начин и евентуално повод. Липсата на посочено конкретно и изрично основание за задържане е винаги достатъчна заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна, тъй като ограничаването на свободното придвижване на което и да е лице се допуска само в посочените от закона случаи, при спазване на процесуалните правила при задържането и при стриктно съблюдаване на личните права на обекта на задържането – виж решенията на ЕСПЧ по делата **Fox, Campbell and Hartley vs United Kingdom (1990 г.)** и **Лева срещу Молдова (2009)**.

При горните съображения, съдът намира, че подадената жалба е изцяло основателна, а обжалваната заповед – незаконосъобразна. Ето защо, същата следва да бъде отменена.

По разноските:

Съобразно изхода на делото и отмяната на обжалваната заповед за задържане, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в минимален размер, който съгласно чл. 8, ал.1, т. 3 от *Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения* е именно претендирания такъв от 750,00 лева, поради което възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност е неоснователно, а претенцията е доказана от представения договор за правна помощ сключен в адвоката, който има характера на разписка за извършеното плащане в брой. С оглед на това ОДМВР-гр. Кюстендил, представлявано от Директора следва да бъде осъдено да заплати в полза на **Г. И. П.**, от гр.Б., с ЕГН *********, сумата от 750,00 лева – адвокатско възнаграждение по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, вр. с чл. 172 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице № 348зз192/13.08.2023 г., издадена от Н. С. – младши автоконтрольор в група за „ПК“, РУ-Дупница, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА**.

ОСЪЖДА ОДМВР-гр. Кюстендил, представлявано от Директора, да заплати в полза на **Г. И. П.**, от гр.Б., с ЕГН *********, сумата от **750,00 лева** – адвокатско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаването на съобщението от страните, пред Административен съд Кюстендил.

Съдия при Районен съд – Дупница: _____